

РОЗДІЛ 1

КЕЙН

Дорогою додому Аделіна поводитися тихо: не здіймала галасу з приводу від'їзду і, схоже, не розмірковувала над втечею. В аеропорту вона навіть голови не підвела, мовчала під час зворотного рейсу і повернулася до Італії без жодної скарги.

Як їй вдавалося залишатися такою спокійною?

Якби я знав, що бачу Ванессу востаннє, ніколи б її не відпустив. Зв'язав би її по руках та ногах, щоб сестра навіть поворушитися не змогла. Якби хтось увірвався в дім, щоб її забрати, зухвальцю довелось б подолати мене — і мільйон куль.

Повернувшись до замського будинку, ми одразу ж лягли спати у величезне ліжко. Покоївки щойно прибрали оселю, тому простирадла були свіжими і м'якими на дотик. Ми з Аделіною лежали пліч-о-пліч, але сексом не займалися.

Я відчував, що дівчина цього не бажала.

Вона була надто виснажена, тож відразу заснула.

Я також втомився, і єдине, що міг робити — розмірковувати. Дивився у стелю і згадував, як батьки обіймали доньку на прощання. Обое в сльозах, навіть тато. Вони обіймали Аделіну так міцно, що довелося висмикнути її з їхніх обіймів.

Надто боляче було на них дивитися.

Минули години, перш ніж я нарешті поринув у сон: мозок відключився, бо не хотів більше думати. Мое тіло знайшло її, руки обхопили груди, пригортаючи до себе, мов м'яку іграшку.

І вже за мить настав ранок.

Я розплющив очі і побачив у себе під боком Аделіну. Її голова лежала на вигині мого плеча, каштанове волосся розсипалось по грудях. Дівчина уві сні обхопила мене за талію, і її маленька рука, коли я дихав, здіймалася і опускалася разом з моїм животом. Одна струнка нога виявилась затиснутою між моїми колінами. Аделіна притискалася до мене так, ніби я її рятівник, а не злий диявол, яким був насправді. Вона бачила світ не тільки у чорно-білих тонах. Травматичний досвід навчив дівчину, що життя набагато складніше. Можливо, я уособлював зло, але не таке зло, якого їй потрібно жахатися.

Я спостерігав за Аделіною з-під опущених вій, прокидаючись під звук її легкого дихання. Іноді вона змінювала позу, пересувала руку на інше місце вздовж мого живота. Її губи були злегка розтулені, а тепле дихання лоскотало шкіру.

Милувався дівчиною, поки сонце здіймалося все вище, заливаючи спальню ранковим світлом. Зазвичай

Аделіна прокидалася на світанку, тож її глибокий сон свідчив про те, що дівчину виснажив тривалий переліт.

Оскільки я мав іти на роботу, то не міг ніжитися в ліжку вічно. Підвівся, швидко сховався у душ і попрямував на базу. Ми з Кроу перекинулися кількома словами телефоном перед вильотом, однак детально нічого не обговорили.

Але брат точно розлютився.

Я приїхав до бази, владнав деякі справи, а потім побачив Кроу, який сидів у цеху збірки. Готову зброю склали на полицях, решту — на столах у центрі приміщення. Корпуси вже були готові, але окремі частини пістолета ще потрібно було допрацювати. Кроу стояв у проході, засунувши руки в кишені. Він витріщався прямо перед собою у стіну. Залишався абсолютно нерухомим, як римська статуя. Його груди не здіймалися і не опускалися, ніби чоловік не робив жодного подиху. Вираз обличчя Кроу не змінювався — постійне заціпеніння.

Але я знав, що він зараз геть інший.

Я покрокував проходом, зупинився за три метри від нього. Брат був у чорному костюмі і, вочевидь, мав намір поїхати на виноробню, коли закінчить свої справи на складі. Я дав йому можливість заговорити першим, щоб збагнути, наскільки кепським був його настрій.

Але Кроу мовчав. Навіть не подивився на мене.

Паршивий день.

— Доволі цікава стіна, правда? — Я спробував підняти настрій жартом. Зазвичай це викликало у Кроу бодай якусь реакцію. Я подивився на один з пістолетів, що лежав на столі, взяв його в руки. Провів великим пальцем по стволу, перш ніж повернути зброю назад на стіл.

Кроу трохи повернув голову, подивився на мене, але вираз обличчя залишився тим самим. Брат не виплеснув на мене якусь образу, не підбурював стрибнути зі скелі.

Тепер я справді занепокоївся.

— Що Перл накоїла?

Кроу знов витріщився у стіну.

Я намагався залишатися терпеливим і чекати, поки Кроу заговорить. Коли нарешті знайде потрібні слова. Мій брат був сильним і мовчазним чоловіком, але зазвичай йому слів не бракувало. Напевно, в голові чоловіка вирувало занадто багато плутаних думок. Або щелепи він стиснув настільки міцно, що не міг так просто їх розціпити і заговорити.

Нарешті Кроу щось промовив.

— Вона мене зрадила.

Перл була відданою жінкою. Вона ризикувала власним життям, щоб мене врятувати. Мій брат завжди говорив правду, але цього разу я ані на мить йому не повірив.

— Як так? — Перл не стала б зраджувати Кроу. Зараз вона була віддана йому так само, як і того дня, коли вони побралися. Я не міг збагнути, за що Перл кохає мого брата і чому погодилася терпіти його до кінця життя, але в її коханні я не сумнівався.

Кроу глибоко зітхнув, перш ніж відповісти, наче сказане відібрало у нього всю енергію.

— Вона пішла до Трістана.

— До Трістана? — перепитав я. — До психопата Трістана?

Він кивнув.

— Вона пішла сама, щоб допомогти Аделіні.

Ці слова врізалися в мозок, перед очима з'явився образ Перл із Трістаном, але я однаково не міг у це повірити. Жодна жінка не була в безпеці на його території. Він використовував жінок, як кулі, утилізуючи їх тієї самої секунди, як тільки вистрілів.

— З нею все гаразд?

— З нею все гаразд. — Кроу заплющив очі, намагаючись втамувати біль. — Чорт забирай! Якби вона не була моєю дружиною, Трістан би... — Брат так і не закінчив речення, і я зрозумів, що ніколи б не договорив.

Я потер скроню, роздратований тим, що моя невістка виявилася такою безмозкою дурепою.

— Господи Ісусе! Що вона йому сказала?

— Звідки, я, в дідька, знаю? Я не питав.

— Не питав?

— Був надто зайнятий, вибиваючи з неї лайно. — Раптом Кроу схопив стіл і перевернув його — все обладнання полетіло на бетонну підлогу. Брат схопився за голову, наче вона плавився від мігрені. — Ніколи в житті так не лютував. Не міг на неї навіть дивитися. Не міг промовити жодного слова. Я просто... зірвався. Сказав Перл, що не хочу з нею розмовляти цілий тиждень. І вона виявилася не настільки дурною, щоб спробувати змінити мою думку.

— Тож дозволь мені дещо прояснити... Перл сама поїхала до Франції?

— Сіла в літак, щойно я пішов на роботу.

— Як вона про нього дізналася?

Кроу похитав головою.

— Немає значення, Кейне. Вона поїхала туди, не сказавши мені ані слова. Я пообіцяв їй, що зроблю для Аделіни все, що зможу. Однак моя дружина — ідіотка —

вирішила, що достатньо розумна, щоб знайти шлях, якого не бачу я. Вона ризикнула власним життям, ризикнула всім моїм світом, вилітаючи до Франції. Таке не пробачається. Не можна, трясця, пробачити.

Я щиро любив Перл і захоплювався її рішучістю, але цього разу мусив погодитися з братом. Її дії були геть наївними. Якби ми з Кроу не були могутніми та впливовими союзниками, Трістан зробив би з жінкою жакливі речі. Як би божевільно це не звучало — Бонс видаватиметься їй квіточками. Я вважав, що мій брат занадто гостро реагує на багато речей, але цього разу його лють мала виправдання.

— Принаймні з нею все гаразд.

Кроу неголосно загарчав.

— Це не вгамовує мій гнів. Якщо вона так сильно хотіла поговорити з Трістаном, ми могли б розробити план разом. Я сам міг би з ним зустрітися. Або просто зателефонувати йому. Але Перл настільки зарозуміла, що вважає, ніби може сама із цим впоратися. Це страшенно бісить.

— Розумію...

— А тепер Трістан та його люди думають, що я не можу впоратися з власною дружиною. Це бісова ганьба!

Так, звучало не дуже добре.

— А ще Трістан тепер знає, що ми хочемо залишити Аделіну. Це руйнує будь-який потенційний хід, який ми могли б зробити.

— Ми однаково не збиралися нічого робити. — За два тижні я віддам Аделіну. Крапка. Тож спробую зробити останні два тижні її життя красивими та змістовними. Але на цьому межа мого співчуття. Єдиний спосіб врятувати дівчину — оголосити Трістану криваву

війну і до кінця життя озиратися через плече. Бонса нарешті не стало, і я був вільний. Не хотів знову ховатися в тіні — ані заради Аделіни, ні заради когось іншого. — Що Перл сказала Трістану?

— Я ж тобі вже відповідав. — Кроу зціпив зуби. — Не знаю.

— Що ж, нам треба це з'ясувати. Якщо Трістан зателефонує мені, а я і гадки про це не матиму, то буду повним ідіотом.

Кроу злегка ствердно кивнув.

— Тож поговори з Перл і дай мені знати, що вона скаже.

— Я ж сказав, що не буду з нею розмовляти тиждень. Дідько, а сварка виявилася серйозною!

— Ти не розмовляв з дружиною відтоді, як вона повернулася додому?

Кроу похитав головою.

— І не збираюся. Не можу...

Я не став запитувати чому, бо вже знав причину. Брат зараз був таким самим лютим, як і того дня, коли Перл повернулася додому. Спокійні люди не жбурляють стіл, на якому лежить вартісна зброя. Він не міг ані стримати руки, ані приборкати гнів.

— Поговори з нею ти.

Я стояв поруч і дивився на братів профіль. Він не хотів зустрічатися зі мною поглядом.

— Я? — Восанне, наскільки пам'ятаю, Кроу не бажав, щоб я навіть наближався до Перл, коли його немає поруч.

— Саме так. — Він повернувся і подивився мені прямо в очі. — Ти.

— А як же вся ця маячня про те, що я не повинен перебувати з нею наодинці?